

VELIKI TJEDAN U RISIKI 2010.

Raspored liturgijskih slavlja

MASLINSKA NEDJELJA

Blagoslov maslina kod seoskog križa, procesija i misa
s evanđeljem Muke Isusove **11.00 s.**

VELIKA SRIJEDA

Pokorničko bogoslužje i vazmena ispovijed,
(nakon toga) misa **18.30 s.**

VELIKI ČETVRTAK

U katedrali u Krku:

Ispovijedi **8.30 - 9.45 s.**

Misa posvete ulja **10.00 s.**

U župnoj crkvi sv. Jeronima:

MISA VEČERE GOSPODNE **19.00 s.**

(Milostinja na Veliki četvrtak namijenjena je za Djelo ljubavi)

(Dar katedrali za sv. ulja moći ćete staviti u košaricu na oltaru Majke Božje)

VELIKI PETAK

Križni put **10.00 s.**

OBRED MUKE I SMRTI GOSPODNE **17.00 s.**

(Milostinja na Vel. Petak namijenjena je za Božji Grob u Jeruzalemu)

VELIKA SUBOTA

USKRSNO BDIJENJE - blagoslov vatre i uskrsne svijeće, služba
čitanja, blagoslov vode, **MISA USKRSNUĆA** **20.00 s.**

(Blagoslov jela nakon mise uskrsnuća)

USKRS

Svečana uskrsna misa **11.00 s.**

(Nakon mise blagoslov jela)

SVETO IME

župni bilten - RISIKA

MASLINSKA NEDJ. - 28.III.2010.

Broj: 7(151)

HOSANA SINU DAVIDOVU!

I kuda bi on prolazio, prostirali
bi po putu svoje haljine.

A kad se već bio približio spustu
Maslinske gore sve ono
mnoštvo puno radosti poče iza
glasa hvaliti Boga...

"Blagoslovljen Kralj, Onaj koji
dolazi u ime Gospodnje!..."

Slušajući evanđelje u misi danas pratimo Isusa na putu njegove muke. Kroz vrata koja nam Riječ Božja otvara možemo mu pristupiti u svakom opisanom trenutku. Jedan takav je i trenutak Judina izdajničkog poljupca. U njemu prepoznajemo zgusnutu zlobu svih naših izdaja, sav mrak pokvarenog ljudskog srca, onaj temeljni ZAŠTO koji je Isusa pribio na križ. Razumijemo li bar malo što znači izdaja? Ostanimo u današnjem razmišljanju uz "Judin poljubac".

POVJERENJE I IZDAJA

(Muka Isusova; Lk 22, 3-5; 47-48)

Pratimo Gospodina Isusa, korak po korak, sat po sat, kroz zadnja dva nepuna dana njegova života: oproštajna večera, Getsemani, Veliko vijeće, Pilatova sudnica... i onda 'put križa' do vrha Golgote, pa do dna groba isklisana u stijeni...

Slijed Muke koji počinje s Judom, jednim od dvanaestorice u trenutku kad on dolazi k svećenicima i nudi: "Što ćete mi dati, i ja ću vam ga predati." Riječi koje otkrivaju sav mrak jedne izgubljene duše. On ne 'predaje' Isusa, on ga 'prodaje'. Za njega je Isus nešto što se u ovom trenutku daje unovčiti. Već je u Evanđelju ovaj Judin čin okvalificiran kao izdaja, a on kao izdajnik. Izdaja, izdati nekoga jest kompleksan čin koji može imati vrlo različitu nutarnju strukturu i implikacije. Između izdaje koja znači samo napuštanje nekoga, i izdaje koja ide dotle da se netko pretvori u aktivnog neprijatelja, mnogo je nijansi i mnogo izbora. Čim netko nije lojalan, čim netko ne drži riječ - već se tu osjeća miris izdaje. No da bi izdaja mogla uopće biti izdaja ne zavisi samo o izdajniku. Izdaju je zapravo učinio mogućom onaj koji je izdan.

Ne govorimo ovdje dakako o svemu što ljudi nazivaju izdajom; oni nekada to čine samo zato da bi nešto proglasili vrlo ružnim i nemoralnim. Govorimo o jednom psihičkom (psihološkom) iskustvu kojim je u tom času određen odnos između dviju osoba.

Kad nešto dublje zavirimo u te čudne labirinte međuljudskih odnosa, brzo otkrivamo da je izdaja moguća jedino među prijateljima, jedino onda kada je netko drugome iskazao povjerenje. Tek tada ga onaj drugi može 'izdati'. Povjerenje i izdaja u nekakvom su komplementarnom odnosu. Apsolutno se zaštititi od izdaje može samo onaj koji je prema svima apsolutno nepovjerljiv. I onda se drugoga može npr. prevariti, ali ga se ne može izdati. Povjerenje je - čudnog li odnosa! - nekakav preduvjet za izdaju. Gdje nema povjerenja, izdaja je nemoguća. Što je veće povjerenje, moguća je i veća i teža izdaja. Izdaja ne negira povjerenje, ona ga treba, ona se njime hrani. Susretnemo li se s nepovjerenjem, konstatirat ćemo da povjerenja nema i bit ćemo možda žalosni zbog toga. Susretnemo li se s izdajom, osjetit ćemo kako je povjerenje tu, ali sada u raljama izdaje. Zato je normalno da onaj koji iskazuje povjerenje osjeća rizik koji ga prati, onaj pak koji doživljava iskazano povjerenje osjeća obvezu, jer zna da bi mogao izdati.

Na Judinu primjeru sve nam to postaje osobito jasno. Zahvaljujući povjerenju što mu ga iskazuje Isus on se osjeća tako sigurnim. Kao da Isusa drži u rukama kada ga nudi za novac! Vlada se kao gospodar, kao gazda. On to može, ne zahvaljujući svojoj pameti ili bilo čemu svome, nego zahvaljujući povjerenju koje mu iskazuje Isus. Dakle nečemu što je u drugome, a ne u njemu samome. A ovaj drugi, jer je htio pokazati da je moguće i da se mora graditi odnose na temeljima povjerenja, baš zato nije ničim "zaštitio svoja leđa."

Možda je neobična perspektiva gledanja, ali nije i nerealna, ako iz dubine ovog ponora pokušamo procijeniti veličinu povjerenja što ga Judi iskazuje Isus. I ne samo Judi. Svakom čovjeku i svim ljudima. Kakav je krvavi rizik preuzeo i preuzima na sebe iskazujući povjerenje Judi... i meni! Tko god ne osjeti dubinu i mrak ovog Judinog ponora ostat će prikračen za jednu mogućnost doživljaja povjerenja Božjega prema sebi. Teško će moći osjetiti koliko je "skup" taj iskorak Božji prema čovjeku.

Shvaćamo doista da nismo mi prvi koji svoje povjerenje iskazujemo Bogu; on je prvi iskazao povjerenje nama; uza sav spomenuti rizik: ne samo da ga ostavimo (to je iz ove perspektive još najmanja izdaja, ako je uopće), nego da ga pokušavamo "prodati", "unovčiti", izbiti ovakvu ili onakvu korist, da manipuliramo s njime, da se igramo,... U prvom slučaju smo najvjerojatnije samo "izgubljene ovce", u drugom smo slučaju "izdajice".

Dok o ovome razmišljam, ne gubim iz vida ljudsku slabost. Mnogo nam se toga događa, ako već ne protiv naše volje, a ono barem protiv naših želja. Znamo i to da je Isus krajnje radikalno pokazao da se svijet može graditi samo na povjerenju, da je sve ostalo samo palijativno i da, ne drži li povjerenje, na kraju ne drži ništa. I osjećamo kako nismo spremni ići tako radikalno tim putem kao on, makar vjerujemo da on ima pravo.

No ako i nismo u stanju živjeti jedno tako apsolutno povjerenje, još uvijek ne moramo biti izdajice. I ne treba da izdajice vidimo u onima koji su Isusa ostavili (što ne znači da ih možda i tamo nema); uočimo radije gdje počinje izdaja. Ona je sigurno tamo gdje se s Božjim povjerenjem bilo kako kalkulira.

Jer upravo tu počinje krvava drama. Drama u kojoj - kao finale - Juda visi o grani nekog stabla, a Isus... na križu.

